

TERMINŲ DVIPRASMIŠKUMAS IR NESUDERINAMUMAS TARPTAUTINĖSE SUTARTYSE

ARNAUD PARENT

S a n t r a u k a

Teisinių terminų stabilumas, nors ir įtvirtintas daugybe norminių aktų, verčiant gali tapti pažeidžiamas. Autorius straipsnyje parodo, kad tai atsitinka dėl esminių teisės sąvokų skirtumų, pavyzdžiui, maorių ir anglų žemės nuosavybės teisės ir žemės valdymo principų skirtingumo, ar dėl teisės sistemų skirtumų – tai akivaizdžiai iliustruoja pavyzdžiai iš bendrosios ir civilinės teisės vertimų. Net toje pačioje teisės sistemoje pasitaiko nesuderinamų vertimo atvejų, atsirandančių dėl leksinių, sintaksinių ar kontekstinių verčiamo teksto interpretacijų. Autorius nurodo, jog tokie atvejai yra aptarti tarptautinėse konvencijose (Tarptautinių sutarčių teisės Vienos konvencija 1969): jose teigiama, kad pasitaikius dviprasmybei teisininkai privalo pasirinkti artimiausią originalo sąvokai terminą, o vertėjai turėtų laikytis dvejopos strategijos. Pagal šios srities autoritetą R. Greensteiną (Greenstein 1997), terminų dviprasmiškumo atveju vertėjas turėtų rasti ir vartoti dviprasmišką terminą, o nesuderinamumo atveju turėtų atsisakyti ekvivalentinio vertimo principo ir versti aprašomuoju būdu, išaiškindamas sąvokas.